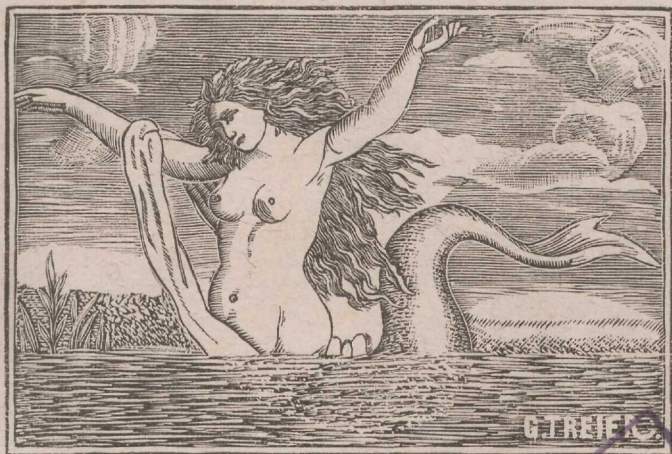

Ilms Melusina.

Jälle jutustanud

August zu Murn.¹

Ma olen Vaarao tütar punasest merest.

Jurjewis, 1893.

Trükitud J. Mäseppa fuluga.

H. LEIKE'SZ
ARW. RAAMATUKOOST

E16086

Ilus Melusina.

Jälle jutustanud

August zu Muru.

Ma olen Baarao tütar punasest merest.

Jurjewis, 1893.

Trükitud J. Mäesepa kullaga.

Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

H. LECKE'S
AMM-RAAMATUKOGUST

Дозволено Цензурою. — Юрьевъ, 5 Сентября 1893.

Trükitud R. Mattieseni juures Surjewis.

Ruda ilus Melusiina waeße Metskrahwi kõige-nooremät poega Raimundi jaun- hallikal trööstib ja talle nõu annab.

Prantsusmaal Boatje lossis elas krahw Emmerich, ta oli väga rikas ja sügawa tarkuse tundja. Ziäranis tundis ta aga taewa-teadust, mille läbi ta tulewaid asju ette wõis kuulutada. Tal oli ainult üks last, poea nimi oli Bertram, tütre nimi Bloniferte. Tema naabruses sügawa metsa sees elas tema sugulane, keda Metskrahwiks hüiti. See oli kuulus ja ausast sügust, aga ilmliku waranduse poolest waene, nenda et ta oma hulga lastega waiifel jalal pidi elama.

Rord wõttis krahw Emmerich omas lossis suure palli pidu ära pidada ja kutsus oma sugulase waeße Metskrahwi pidust osawõtma. Metskrahw tuli kõige oma kolme poega pidule. Pidul pakuti talle suur t au; ka ta wiisakate poegadega käiswad palli wõerad väga lugupeetawal kombel ümber. Kõik kolm Metskrahwi poega meeldiswad rikka Boatje lossi härrale väga. Ziäranis aga meeldis rikka krahwile waeße Metskrahwi kõige noorem poeg, peene kombedega ja ilusa näuga Raimund. Pärast palli pidu ütles krahw Emmerich oma sugulasele waeße metskrah-

wile: „Ma tahan su perekonna koormat vähä ker-
gitada. Jäta noor Raimund mulle kasupoeaks, ma
wõtan teda meie seisuse wäärilisel elu ette walmis-
tada“. Selle üle rõemustas Metskrahw wäga ja
ta jättis oma armsa poea Raimundi oma rikka su-
gulase hooleks Poatje lossi ning läts tänulikul meelel
teiste poegadega kodu tagasi.

Kui krahw Emmerich oma harjunud wiisil
jahil oli ja ta jahiseltjilised metsfiga taga ajasiwad,
ratsutas ka Raimund elajale järele; figa aga tõttas
ennast koerte eest ära peastma ja tõmbas sel wiisil
terwe jahiliste karja omale järele. Ka Raimund
oli jahiliste hulgas, sest et ta oma kasu-isa mitte
maha ei tahtnud jätta, pealegi oli juba hilja õhtu
aeg käes ja kuu paistis segaselt. Siga oli juba
mitmed koerad surmanud, mitmed haawanud; ja
aeg aealt oliwad krahwi teenrid krahwi juurest
kautsile läinud. Kui krahw seda märkas, et ta oma
kasu-poeaga üksi oli jäetud, püidis ta kodu teed üles
otstida. Umber efsides nägi krahw, kes taewa tar-
kuse tundja oli, korraga ühe üsna mõeraliku tähe
tähtede ringis paistma. Ta ohkas sügawaste ja kur-
tis: „Oh Jumal, kuis on su imed nii mitmesugused!
Kuis wõib see kõlbuse päraline olla, et loomus
niisuguse inimese ilmale kannab, kes kurja teu läbi
nii wäga suure aealiku au sisse tõstetakse!“ Nii
wiisi aruldase taewa nähtuse üle imestades ütles
krahw Raimundile kurwa südamega: „Poeg, ma
tahan sulle taewa lautuses suurt imet näidata, mida
wähä näha on! Waata seda aruldasit tähte, ma kuu-
lutan sellest ette, et sel tunnil üks oma leiwa-isanda
surmab ja wägewaks tõuseb.“ Seda rääkides leidis

ta metsas tule, mida ta kautsile läinud teenrid põlema olivad jätnud. Krahw astus hobuse seljast maha ja hakkas raukese juurde tooma, et tuld suu-remaks teha, sest tal oli külm. Raimund, tema kasu-poeg, kargas ka sadulast maha ja soendas ennast. Korraga kuulsivad mõlemad sugulased metsast midagi ligimale tõttama. Ruttu tõmbas Raimund oma mõega tupest välja ja krahw haaras oma piigi kätte. Waewalt olivad mõlemad ennast kaitsmisele walmistanud, seal tormas päratu suur mets-siga nende kallale. Krahw Emmerich andis siale tugewa piigi piste, mis aga metslasele mitte surmanu poluud. Siga wiskas oma waenlase wihaga maha. Nüüd astus ka Raimund oma piigiga ligi, et kallist kasu-isa peasta, aga rutuga metslasele piigi-hoopi andes juhtus piigi ots õnnetuseks metslase al lamama krahwile rinda. Raimund tõmbas kül piigi kohe tagasi, ajas siga taga ja pistis selle ka surnuks, aga kui ta tagasi tuli, leidis ta krahw Emmerichi juba weres lamades surnud. Kõige suuremas kurbduses põgenes ta õnnetuse paigast ära.

Nii oli Raimund ilma tahtmata oma kõige parema sõbra ja oma eluõnne eest hoolitseja surma saanud. Ta nuttis kurbduse pisaraid, tõstis andeks paludes silmad taewa poole ja ringutas waluga käsa. Rahetsuse mõtetes lastis ta hobust minna, kuhu see tahtis. Ta wõttis nõuks, Boatje lossi, oma armast teist kodupaita, maha jätta ja kaugele ära põgeneda. Juhtumus wiis teda aga ühe hallika juurde, mida janu-hallikaks kutsuti. Seal seisivad kolm imeilusat neitsit, keda ta omas kurbduses kohe mitte tähele ei pannud. Kõige noorem ja

armsam neitjide seast astus Raimundi ette ja ütles: „Rüütel, Teie ei tee mitte wiisakaste, kui naesterahwastest ilma termist andmata mööda ratsutate.“ Raimund ei kostnud selle peale midagi, waid kandis oma sügawaid kurwastuse mõttid edasi. Aga neitsi sai pahaseks ja wõttis waljastest kinni ning ütles: „Rüütel, tõeste, Teie ei tea, mis Teie seisus naesterahwaste wastu teha käsib.“ Kui nüüd Raimund imeilusat neitsit enam silma wõttis, ehmatas ta ära; ta ei teadnud mitte, kas ta und näeb, wai kas ta ilmsi armsa naesterahwa ees wiibib. Kohe kargas ta hobuse seljast maha ja rääkis: „Oh, kuninglik neiu, ma palun andeks, et oma kohusid täita ei märkanud; aga ma olin ju nii kurblikkudes mõt-
tedes, sellepärast, andge mulle andeks ja ärge pöörge oma armu minuist ära! Et aga ma tõeste Teie armu osaliseks saaks ja Teie käest andeksandmist loota wõiks, palun ma Teid põlwili olles mulle käsida, millega ma Teid teenida tohin!“

„Mitte nenda, armas Raimund!“ ütles Melusiina, sest nii oli kõige noorema neiu nimi. „Tõusge maast üles! Nii aus rüütel, kui Teie, ei tohi ennast alandada maas seisemisega. Teie kahetsus selle weikse wia pärast on Teile trahwiks küllalt. Meie soowime kõik kolm Teile head, wahwa prantslaue!“

Kui Raimund seda kuulis, et tema nime tunti, imestas ta weel enam ära. „Zumalik neitsi!“ rääkis ta, „ma arwan et taewas Teid mulle troostiks on saatnud, minu sügawas kurbduses. Sest üksigi hing ei ela selles maakohas, kes minu nime tunneks ja ka Teie nimt on mulle tundmata; ma pian Teid

ennemalt inglits, kes taewast inimese näul maha tulnud, kui loomulikuks inimeseks. Wõite Teie siis mind, ilus ingel, troostida, oh, siis saatke mulle oma lahkeist filmist südame karastust ja tehge oma teener õnnelikuks!"

"Suruge maha oma mure, kallis Raimund!" algas ilus Melusiina jälle juttu. "Urge koormage oma heat südant kurbusega! Ma tunnen teie muret ja häda. Wõtate Teie minu nõu järel käia, siis haljendab Teie elupuu jälle ja käsi saab Teil hästi käima. Urmas Raimund, kõik mis Teie kasu-isa Teile taewa-tähtedest ette kuulutas, piab Teie juures täide minema. Jumala arm saab seda aitama."

Kui nüüd Raimund kuulis, et Melusiina Jumala armust rääkis, sai ta julgemaks omas kurvas südames ja ütles neiule: "Kõige ilusam käskjanna! Ma kuulen tähele pannes ja käsutäitwas meeles Teie nõuandwat sõna. Kõige ilusam, kõige armsam neitji", rääkis Raimund waimustuses edasi, "oma terve jõu, oma terve tahtmise juhin ma Teie käskude alla. Ma palun Teid, andge mulle oma tarkadelt huultelt teada, mis mul mu elu õnneks teha tuleb. Kui Teie seda mitte nii pea ei tee, mis ma teilt palun, siis suren ma!"

Wõtge kuulda, kannatamata Raimund, mis Teil teha tuleb, et oma õnne kätte saate. Ma nõuan tõsises meeles, et mind omale naefeks wõtate. Seda piate mulle wandega tõutama. Igal laupäewal piate mind üksi jätma. Teie ei tohi laupäewal mind mitte näha ega waatamas käima, ei minuga rääkida ega ka teiste inimeste läbi mind segada lasta. Selle wastu tõutan ma Teile, omas terwes eluajal, isi-

ärانىs aga nimetatud päewal, mitte kuhugi minna, kuhu Teie mitte ei soowi ega mind minna ei käsfi.

Raimund tõutas wandega Meluſiinat naeseks wõtta ja laupäewati teda mitte waatamas käia. „Kui Teie oma wannet murrate, armas Raimund!“ ütles Meluſiina, ſiis olete Teie iſi oma õnnetuſe ſep; ſiis ſaate Teie mind kautama, ega ſaa mind enam elu ilmas nägema.“

Raimund tõutas weel kord oma wannet pidada. „Hea kül“. rääkis Meluſiina, „ma ufaldan Teid, Raimund. Raſſutage Poatje loſſi, taewas ſaatgu Teid oma kaitsmiſega. Kui Teilt aga mõni küſida wõtab, kuhu Teie kaſu-iſa jäänud, ſiis waſtate, et Teie teda metsas oma ſilmift ära kautafite, ja et ta wiſt ſuures metsas eſſi on läinud. Seda ſama ſaawad ka krahwi teenriid rääkima ja Teie ütlemiſele tõenduft andma. Krahwi minnakſe ſiis ruttu taga otſima ja kui nad teda ſurnuna krahwinna ning krahwi laſte juure loſſi kannawad, ſaab kurwaſtamine ja leinamine ſuur olema. Trööſtige, armas Raimund, kõiki krahwi järele leinajaid, et nad ſiis Teie waſtu head wõtaks olla. Peale maſtuſiſid ſaawad krahwi ſugulaſed ja waſallid loſſi tulema, et krahwi poeale truuduft wanduda. Siis teawitage ka ennaf ja paluge, noort pärijat alandlikult, et ta Teile Teie truu teeniſtuſe eefi januhallika ümbert tüki maad ſingituſeks annaks, oleks ſee maatuſ ka paljalt nii ſuurgi, kui põdra nahaga ümber wõib wõtta. See alandlik palwe ſaab krahwi ſüdanſt liigutama ja ta täidab Teie palwet lahke meelega.“ Siis rääkis kawal neuu edaſi: „Tõtate, mu truu Raimund; ja ärge wiivitage mitte, kir-

jalikku tunnistust selle üle enesele paluda, mis krahwi oma enese käega alla on kirjutatud ja mille juure krahw oma pitsati surunud. Tunnistuse peale laske ülestähendada, mis asi Teile kingituseks antud, mis eest kingitus on tehtud ja mil päewal, mil kuul ning mil aastal tunnistus kirjutud. Kui see kõik on sündinud, tuleb Teile üks mees vastu, kes põdra nahka kodu wiib. Raubelge see nahk omale ilma hinna maha tingimiseta kohe ära. Siis minge ja paluge kingitus Teile kätte anda. Laske siis põdra nahk kitsaks rihmaks lõigata, nii kitsaks kui wähagi võimalik on, aga ühes tükis kuni terve nahk otja saanud, ning algage mõetmisega janu hallika juurest peale. See mõetmine annab Teile suure maatiiki janu hallika ümbert päriseks ja ükski ei wõi Teilt seda maad tagasi wõtta."

Kuda Raimund ilusa Melusiina nõu järele käib ja suure maatiiki janu-hallika ümber omale päriseks saab.

Raimund jättis tuhat musuandmisega oma armsa Melusiinaga jumalaga ja ratsutas Poatje lossi. Kui ta sisse astus, küsiti talt, kuhu krahw jäänud. Raimund kostis: „Ma pole teda eila õhtust saadik näinud, sest ta kadus minu juurest metsa ära, kui meie metsliga taga ajasime.“

Rõik jahilised olivad kodu tagasi tulnud, aga ükski ei teadnud ütelda, kuhu krahw jäänud. Minult kaks teenert olivad jahilt weel kodu tulemata. See sünnitas lossis suurt kartust, isiäranis krahwinna kartis krahwil paha sündinud olema. Nüüd tulivad kah kaks wiimast jahist osawõtjad kodu. Surnutehana kandsiwad nad krahwi lossi. Suur leinamine ja kurwastamine wöttis kõigi juures maad, kes lossis olivad. Kah Raimund oli kurb ja kahetses jalaja oma kogemata juhtunud tegu.

Pärast toredaid matuseid tulivad krahw Emmerichi wasallid noore pärija-härra krahw Bertrami juure ja finnitasiwad omad wastastikused õigused, nenda kuda see alati pruugiks on, kui wasallid omale uue herra saawad. Ka Raimund astus sekka ja kandis uue lossi härrale oma, Melusiina käest õpitud palwe ette. Raimundi wiisakas palwe tegi krahwi meele heaks ja kohe lubas ta palwet täita. Ka krahwi nõu-andjad ei olnud palwe täitmisele wastu.

Waewalt oli Raimund pitseritud tunnistuskirja maa kingituse üle krahw Bertrami käest kätte saanud, seal tuli talle kohe mees wastu, kelle käest ta wiibimata ilusa, pargitud põdra naha ilma müügihinna mahatingimiseta ära ostis. Nüüd palus ta uut lossi-härrat talle janu-hallika ümbert maatük wälja mõeta lasta. Krahw käskis oma nõu-andjaid ja ametmehi Raimundiga janu-hallikalle ratsutada ja kingitud maatük põdra nahaga wälja mõeta. Raimund laskis põdra naha õige kitsaks rihmaks lõigata. Kohe ilmuwivad nõu-andjate hulka tundmata mehed, kes rihmaks lõigatud põdranaha oma kätte wõtawad ja sellega suure maatüki põldude,

metsa, oru ja kaljudega Raimundile wälja mõetfiwad üht rihma otfa posti külge kinnitades ja teist janu-hallika ümber põhjatu suures ringis posti juure tagasi wiies. Selles wälja mõedetud maatükis oli kõik leida, mis põllu-tundja südant meelitab; ilus ja suur jõgi jooksis mõedetud maast läbi ja põllud oliwad ilusad ning head, mets aga suur ning ilus.

Ametmehed seletasiwad, et nad põdra nahaga mõetmist teisiti on mõetlnud, jätsiwad aga kingituse maksmaks, sest et krahw juba oma sõna oli annud. Nad ratsutasiwad tagasi Boatje lossi ja jutustasiwad noore krahwile, oma leiwaisandale, kõik, mis oli süündinud. Krahw imestas wäga selle asja üle, ometi ei tahtnud ta antud sõna teisiti muuta; pealegi uskus ta, et janu-hallika ümbrus wiirastuste ja waimude pesapait olla.

Ruda Raimund ja ilus Melusiina laulatud saawad ja nad toredad pulmad janu-hallikal uhkede telfide sees ära piawad.

Raimund käis rõemfas meeles krahw Bertrami juures kingituse eest oma tänu awaldamas ja ratsutas siis oma armsa mõrsja, ilusa Melusiina juure janu hallikale. „Ole teretud!“ hüidis Melusiina Raimundile õrna healega ja lahke waatega. „Minu armas Raimund, Sa oled targu ära täitnud, mis

ma oma nõuandmisega ära täita soovisin; selle eest annan Sulle tänu ja kiitust. Tule nüüd ja lähme tänane mõlemad taewa Isat, kes meie ettevõtteid on õnnistanud ja täide minna lasknud!" Nende sõnadega võttis ta Raimundi käest kinni ja viis teda kõrvalisesse metsa-kirikukesesse. Kui nad kirikukesesse sisse astusivad, silmas Raimund hulka rahvast, rüütliid ja kodanikke, naisterahwaid ja neitsiisid, noori ning wanu, ka preestrisid, kes Jumala teenistust pidasivad. Raimund ei teadnud mitte, kas ta inimeste keskel wai waimude seas wiibib; sest kumas ta ümber ringi wahtis, ei silmanud ta ühtegi tutwat nägu. Kõige suuremas imestamises küsis ta oma mõrsjalt: „Mis rahwas see on ja kelle pärast on need inimesed, kes nii püha-päewalikus riides ja toredais ehtedes siin minu ümber seisawad?" „Urge imestage, armas peigmees“, kostis ilus Melusiina, „nad kõik heidawad ennast Teie käsu alla ja saawad Teid oma walitsejaks nimetama. Minu rahwas ja minu alamad on nad!" Nüüd pööras ennast Melusiina ümberseiswa rahwa poole ja ütles kõikidele: „Sest filmapilgust saadik piate teie minu armsa peigmehele sõnakuulelikud olema ja teda omaks walitsejaks ning peremeheks tunnistama.“ Kõik kummardasivad sügawaste Raimundi poole ja andsivad oma allahetmist teada Melusiina peigmehele truudust tõutades.

Raimundi kartlikku imestamist märgates ütles Melusiina: „Ära mõtle kaksipidi, armas Raimund! Enne ei wõi Sa minu olemist ja seisust ära tunda, kui preester meid altri ees juba kokku on laulatanud.“ „Ma olen walmis kõigi Sinu soovide järele

tegema, kõige armsam neiu!" ütles Raimund Melusiinale ja sai julgemaks, et imelik neiu Jumala püha armu laua ja preestri nime suhu oli võtnud. „Kutsu siis kõik omad tutwad ja sugulased meie pulma pidule, et meie omad pulmad tarwilikul kombel ära piaks!“ rääkis Melusiina Raimundile. „Tulewal esmaspäeval ootan ma Sinu wõeraid siin janu-hallikal“, lisas neiu oma käsule juurde ja Raimund tõttas käsku täitma.

Esmaspäeval hommiku wara ratsutasiwad krahw Bertram, tema ema, tema ametimehed ja suur hulk rüütliid ning sulasiid janu-hallika poole, et pulma pidust osa wõtta. Teel olles mõtles krahw, küll saab seal aga wäeti kombelised ja kehwa taulised pulmad olema ning tema ja ta kaaslastel saab liig kitsas ning halb olema öö majale jäädes. Kui nad aga läbi metsa oliwad jõudnud ja kaugelt janu-hallika ääres seiswat kaljut silmasiwad, paisiwiwad neile läbi puie ilusad puhtad ning wälja ehitatud telgid haljal murul wastu. Iga koht oli täis rahwast ja suurtsugu härrad ning daamed jalutasiwad telkide ees muru peal ning arwamata hulk teenijaid püüdisiwad sakste käsksiid korra päralikult ära täita. Janu-hallika ümber seiswad telgid nähti kookide tarmis jisse seadetud olema, sest suits tõusis neist üles taewa poole. Izmestades silmitses krahw oma ees seiswat ümbrust ning ta kaaslased arwasiwad nõia maale tõttama, aga juba ratsutasiwad neile kuuskümmend rüütliid wastu, toredate hobuste seljas ja kallis riietes ning hiilgawates sõariistades, sirged mehed peene suurtsugu kombedega; nad terwitasiwad krahwi ja krahwinnat, krahwi ema, suure aupakku-

misega ning saatsivad neid oma peremehe Raimundi juure. Wõerad wõeti kõige suurema lahkusega wastu ning iga ühele jhatadi uhkeste wälja ehitatud telgid puhkamiseks kätte ja wõeraste hobuste ning teenijate eest kanti suurel wiisil ja rikkalikult hoolt. Kui wõerad wälja olivad puhkanud, helisesiwad kella löögid metsa kirikukeses. Melusiina oli oma ime ilusa keha kõige toredamatesse riietesse pannud, tuhat kallist kiwi särasiwad kui taewa tähed helesinise kleidi küljest igale poole. Nägu õhetas tal nooruse ilust kui päike taewa telgil. Zlusamaks kui ingel pidas teda iga üks, kes teda silmitses. Nägusad suurest seisusest pruutneitsid tallutatiwad teda kirikukesesse. Krahw Bertram, kes talle kiriku uksele wastu tõttas, oli kui pimedaks tehtud tema iludust nähes ja kummardas aupaklikult armsa pruudi ees. Kallis riides piiskop õnnistas altri ette astumat pruutpaari ja pani nende käed kokku. Kui laulatus möödaks oli, pakkus krahw Bertram ilusale noorikule kodusaatmiseks kät ja üks peenikeste kumbedega kõrgeste austatud würst kõndis Melusiina pahemal käel. Raimund astus teiste wõerastega taga järel. Toredaste wälja ehitatud telki jõudes astusiwad pruutpaar ja wõerad pulma lauda sööma. Suurt-sugu noored mehed kandsiwad söökisid lauale, nagu selleaegne kumbe nõudis, ja seadsiwad söömariisiad torrale. Peenikeste kumbedega passisiwad nad saksu sööma laual ülles ja walasiwad jooma peekridesse maitsewate söökide kõrwa kõige kallimat weini. Mis maailm omalt pinnalt weini parematest sortidest inimestele andeks jagab, woolas purpuri ja kulla karmu hõbedasest kaunudest kallist kiwidest walmis-

tatud jooma peekridesse. Rõemjad kõned käisivad ringi ümber ja südant kergitaw muusika heal kõlas nagu kaugusest imelikultelt mänguriistadelt laual wiibijate kõrwu. Kui sööma aeg möödada oli, põles rüütlike süda mehiduse tundmusest ja wõitlushimust; nad nõudsiwad sõariistu ning hobusid. Tuhat nelja kihutasiwad nad wõitluskohale, mis pehme liiwaga ühetasaseks oli tehtud. Pipud lehwisivad ja mõlemal pool küljel olivad balkonid walmistatud, mis kallide tekkidega oli kaetud. Suurest soost naisterahwad astusiwad balkonide peale ning wahtisiwad alla wõitluskohale. Pasunad hüüdsiwad, hobused norksasiwad ja rüütlik tormasiwad taplusesse. Palju kallid kiwa oli ilus Melusiina ja krahw Bertram wõidu hinnaks wälja pannud ning mõnigi austatud wõeras sai ilusa wõidu märgi osaliseks. Wõitlus oli mehine ja rüütlik. Daamed wahtisiwad hiilgamate silmadega ja wärisewa südamega pealt. Raimund wõitles kuni õhtuni ja sai oma kalli Melusiina käest tänu ning kiitust. Õhtu laual räägiti nalja kõrwal wõitlusest ning tema häist külgedest. Pärast õhtu sööki aga kutsus rõemus mängu heal tantfule ja kuni keskööseni lendasiwad õnnelikud tantfijad paarid kirjuis ridades paigast paika. Pärast keskööd wiisivad pruutneitsid nooriku kõrwalisesse telki pruutsängi puhkusele. Koosid ja muud magusalt lõhnawad lillid seisiwad ümber kallist puust tehtud pehme sängi. Kuld ja hõbe säras sängi sambadelt silma. „Raimund ja Melusiina“ oli sängi külje pealt selgeste lugeda. Õnnelik noor paar wiibis hommikuni armastuse joowastuses üleweel.

Viieteistkümmendamal pulmapidu päeval käänas Melusiina elewandi luust valmistatud kapi lahti, wõttis sealt kulda, kallid kiwa ja pärliid wälja ning andis neid krahwinnale, krahw Bertrami emale, ja teiste suurtsugu naisterahwastele kingituseks. Ka krahw ja tema ametmehed ning kõik tema teised kaaslased said rikkalikka kingitusi. Kõik kiitsiwad heldet Melusiinat ja õnnelikku tundi, mil Raimund omale pruudi leidnud ning lahkusiwad tänulikul meelel ja rõemja südamega noore abielu paari toredalt pulma pidult kodu tagasi.

Ruda Melusiina janu-hallikale uhke losji lasseb ehitada ja seda Lusiinia losjiks nimetab.

Nädal pärast pulmi tuliwad janu-hallikale Melusiina käsu peale kõikisugused meistrid ja ehituse töö tundjad, kes ümber kaudu metsa maha laastasiwad, nii kaugelt kui Raimundile kingitud maapind ulatas, ja wedasiwad ehituse kiwa kottu. Janu-hallika äärel seiswa kõrge laia harjaga kalju ümber lõigati sügawad kraamid. Pea oli alusmüür kindlalt kalju sisse põhjendud ja ehitus algas täiel jõul peale. Kalju harjale pidi tore ja kindel loss jaama. Suure usinusega oliwad töötelijad lühikese aea sees päratu kõrged tornid walmis ehitatud. Tornide ümber ehitadi siis paksud ja kõrged ringmüürid, millede keskele faks kindlat elu hooet üles ehitadi. Mu-

mise elu hoone ümber ehitadi weel üks kõrge kaitse müür, mis väga tugew oli.

Kui ümberkaudne rahwas nägi kui kiirelt ning kui lühikese aea sees suur ja kindel loss walmis hakkas saama, imestas ta väga selle üle.

Küid lastis Melusiina terwe lossi sisse seada. Käigud, tuad ja kõik, mis seeselamiseks waja, said walmis tehtud. Siis kutsuti kõik sõariistade kandjad kokku, kes lossi pidiwad kindlaste kaitsema. Kalju ümber lõigatud wee kraawid oliwad põhjatu sügawad, müürid oliwad tugewad, kõrged ja väga kindlad; wäratid oliwad raudriiwidega kindlustud ja tugewa lossi torni läbi kaitsetud. Wahid seadeti tornidesse wälja, kes ligidale juhtuwaid wõeraid ehk kallale tormawaid waenlasi pasuna ajamise läbi pidiwad meldima. Oma nime auks ja oma igaweseks mälestuseks nimetas Melusiina walmis ehitatud kindlust „Zusiinia“ lossiks.

Kuda peale õnnelikku abielu Raimundi süi läbi ilus Melusiina oma mehest pidi lahkuma.

Uhtes Zusiinia lossis elas noor abielupaar õnne- ja rõemu-päiwi. Üksigi mure ega meele paha ei muljunud nende armastawaid südameid. Aga, kuda maailmas wahel häda õnne kannul käib, nii sündis kah siin. Uhel laupäewal oli Melusiina Raimundi filmist kadunud. Oma tõutust meelde tu-

letades ei pannud sellest Raimund hürt tähelegi. Aga Metskrahwi kõige wanem poeg, kes sel päeval Eufiinia lossi wõerusele oli tulnud, palus Melusiinat ette kutsuda, et lossi prouale oma terwitust pakkuda. Küll seisis Raimund oma wenna palwele mõistlikul kombel vastu, aga see ei jätuud maha Melusiina järele pärimast.

Omast wennaast, kes Melusiina peale laimu sõnu tõstis, suure meeleäritusele kihutatud ja wihale ajatud tormas Raimund oma abikaasa jala kambrisse oma kõige paremat ja juuremat mõeka ühes wõttes. Wastu kindlat raudust põrgates, puuris ta mõega otsaga tamme puust seina sisse augu ja waatas sisse. Omaks juureks ehmatuseks nägi ta Melusiinat pool inimese pool elaja kujul wee sees juuksid kammides istuma. Melusiina nägu ja ülemine pool keha oli imeilus ja walge, alumine keha aga madu wai kala sarnane, ning hõbeda ja wase karwa. Täis hirmu tõttas Raimund jala paigast minema.

„Oh Raimund! Mis oled Sa teinud?“ kurtis Melusiina ilusal pühapäewa hommikul oma mehe ette astudes ja lühas oma kurtmisele kõige haledamal healel juure: „Tänamata, miks murdsid Sa oma tõutust? Mõlemate eluõnne oled Sa jalgade alla tallanud. Jalgi poleks ma Sinust lahkunud. Surmani oleks ma Su kõrwal truult abikaasana oma elupäiwi ära elanud. Nüüd aga pian ma Sinust enne aegu lahkuma. Tõutuse murdjale olen ma oma palawat armastust kinkinud.“

Nuttus kaebas Melusiina weel edasi: „Oh Raimund, kui suure piina sisse oled Sa mind nüüd lüftanud! Ma olen Baarao tütar punasest merest,

kuni viimse päevani piab mu ihu ja hing Sinu süi pärast häda ning valu kandma. Oh, ka Sa isi oled oma eluõnnest surmani ilma. Tõutuse wande rikkumine saab Sinu rinnas usina närina. Oh Raimund, Raimund, ära pian ma Sinust lahkuma! Polets Sa mitte oma wannet rikkunud, oleks ma omal aeal kui muugi inimene loomulikul wiisil surma läinud ja taewa uks oleks mul awatud olnud."

Kõige suuremas kartuses palus Raimund Melusiina käest andeks. „Ära lahku minust mitte, kallis, palawalt armastatud Melusiina!“ ohkas ta waljuste oma kurbliku abikaasa poole. Aga juba muutis Melusiina oma kaju ja kargas lossi aknale. „Jää Jumalaga, Raimund!“ hüidis ta nuttes aknal ja wiskas siis ennast õhu sisse üles. Ürdaid kaebduse heali oli weel kuulda, kui Raimund omast abikaasast enam midagi ei silmanud. Küll wahtis maha jäetud kurb mees weel igale poole terawaste ümber, et oma naest weel näha saaks, aga mis kadunud, see kadunud.

Nutu pisarad woolasiwad Raimundi palgedele ja kaebduse ohkamised tõusiwad kurwa mehe rinnast lahkujale järele. Ei elu ilmas leidnud Raimund oma südame rahu tagasi.

Kuda Melusiina oma lapsi salaja imetamas käis ning Raimund Nooma linnas püha papsti ees palwetab ja siis floostrisse lähäb.

Melusiina oli oma leinaja mehele kaks noort poega kätkisse maha jätnud, keda amme hoolde ime-

tada anti. Amme ja lapse hoidja nägiwad aga mitu kord, et Melusiina waimuna hilisel öö aeal magamise tuppä ilmus, lapsi üks haawal oma rinna piimaga imetas ja neid jälle hälli sisse tagasi pauu. Ehk küll amme seda täis kartust pealt waatas, ei julgenud ta siiski waimule ärakeelata lapsi imetamaft ja et lastele midagi paha ei juhtunud, lastis ta seda imestamisega sündida, ega teinud kära, et waimu ära kohutada. Ometi andis ta seda Raimundile kord teada. Raimund pidas seda heaks tähenduseks, ta sai omas kurwas meeles wähä rõõmsamaks ja kästis waimu alati rahule jätta, kui see lapsi imetama tuleb.

Kuu aea jookfsul oliwad mõlemad lapsed nii tubliste kosunud, nagu oleks nad juba aasta wanused olnud. Seda tegi ema piim, ehk küll üksigi aru ei saanud, kuis see wõis sündida.

Sügawas kurbduses ja nukras meeles kahetses Raimund wäga oma eksitust ja wõttis nõuks Rooma linna rännata, seal püha paapsti ees palwetada ja patufid kahetseda ning ialgi enam oma kodu paika tagasi tulla, waid oma elu floostriis palwetamises ja kahetsuses lõpetada.

Kui Raimund Rooma linna oli jõudnud ja püha papsti ees oma patud üles tunnistanud, küsis püha isa temalt: „Poeg, mis nõu sa nüid ette wõtad?“ „Kõigepüham isa“, wastas Raimund, „ma lähän floostriisse, et seal palwetamises ja Jumala teenistuses oma elupäiwi lõpetada“. Seda nõu kiitis papst wäga ja Raimund täitis jala pealt, mis oli nõuks wõtnud, ta läks Arragooniasse ning astus Montferra floostriisse mungaks.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

AR1-99-01209

Siind 8 kop.